

Ти, Господи, надія моя ...

ГОЛОС НАДІЇ

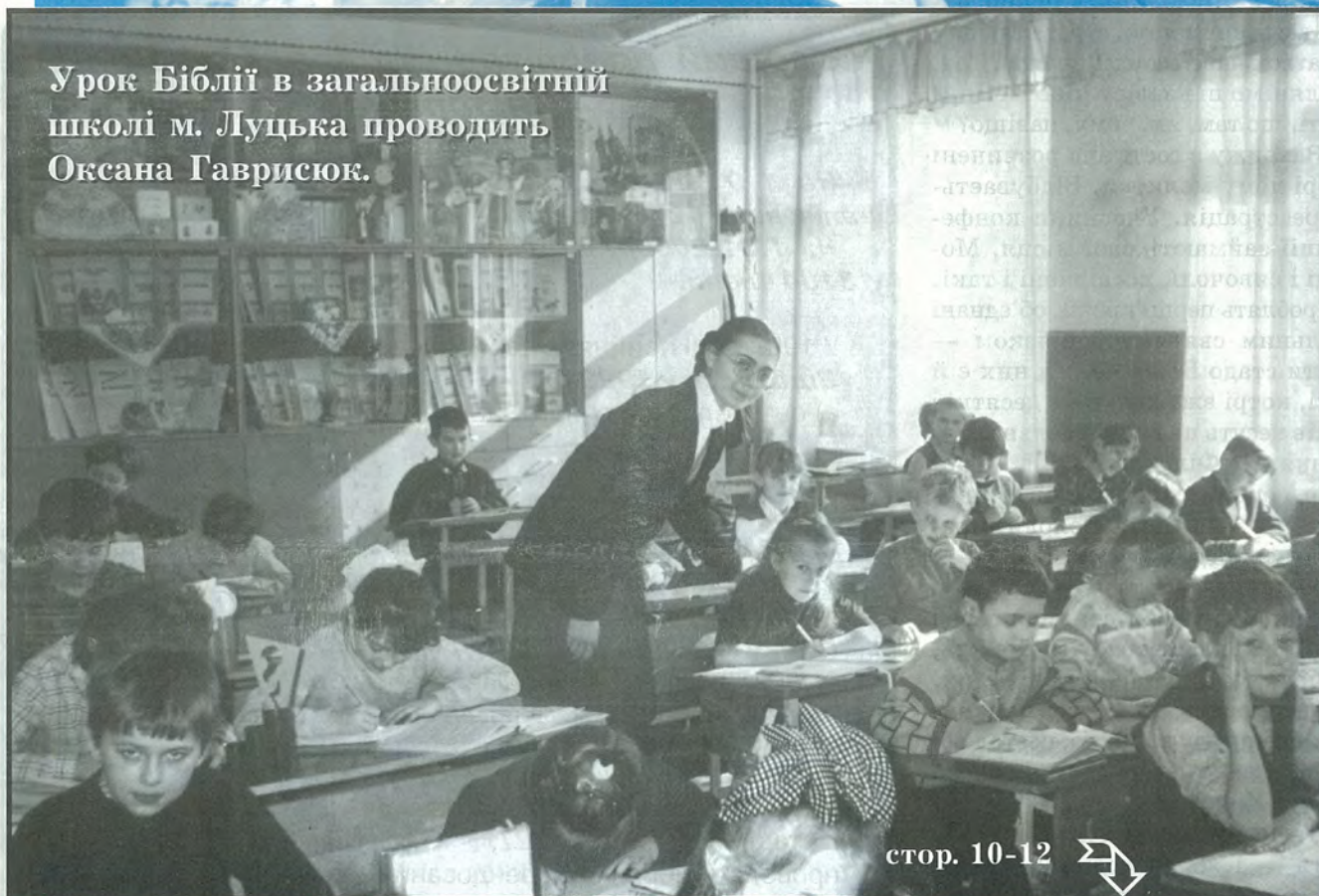
№ 2 (108),
лютий 2000

Виходить з лютого 1991 року

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується
безкоштовно

**«Так волі нема Отця вашого,
що на небі, щоб загинув
один із цих малих»
(Мт. 18:14).**

**Урок Біблії в загальноосвітній
школі м. Луцька проводить
Оксана Гаврисюк.**

Обласна конференція служителів церков ХВЕ Волині

Не раз, напевно, читачам нашої газети доводилося чути про гостинність і щирість церкви «Віфанія» міста Луцька, котра завжди радісно вітає учасників різних конференцій, богослужінь, молодіжних спілкувань. Тож і не дивно, що саме тут 11-12 лютого відбулася Річна звітна конференція служителів церков ХВЕ Волинської області.

Обласна річна звітна конференція... Від однієї лишень назви віє офіційністю, строгістю, для багатьох навіть таємничістю. Тож заглянімо під завісу цієї таємничості, що там, як, чому, навіщо?

Заходжу в гостинно розчинені двері дому молитви. Відбувається реєстрація. Учасники конференції займають свої місця. Молоді і сивочолі, досвідчені і такі, що роблять перші кроки, об'єднані спільним святим обов'язком — пасти стадо Боже. Серед них є й такі, котрі вже декілька десятків років несуть це відповідальне служіння. Це Філімончук Г.І. — пастор церкви села Хопнів, Денисюк І.І. — з міста Володимира-Волинського, Дуб'юк І.П. — з Берестечка, Мартинюк П.Д. — з Будок. Вони розмістилися серед армії Божих служителів і, мабуть, не чекали, що згадають про них, що запросять на почесні місця. Вони не прагнуть цього, честолюбство — не їхня стихія, їхня слава — Ісус Христос!

Та повернімося знову в зал. Ще мить — і жваві розмови переллюються в тишу, серед якої урочи-

сто зазвучать слова апостола Павла: «Отож, хочу я, щоб мужі читали молитви на кожному місці, підіймаючи чисті руки без гніву та сумніву» (1 Тим.2:8). І молитва, немов приємні пахощі, полине до престолу благодаті Божої. І 250 уст скажуть ствердно: «Амінь!»

Сильна армія, чи не так? Дійсно, понад 250 братів майже зі всіх 120 церков Волині стали учасниками конференції. Усі присутні

також радісно вітали гостей конференції: старшого пресвітера церков ХВЕ Львівської області Ляховського Р.І. та його заступників Гука А.П. і Лабу В.П., старшого пресвітера церков ХВЕ Рівненської області Антонюка В.Д..

Гості не залишилися в боргу, багато ще теплих слів скажуть вони нашим служителям. Але цікаво, що діється зараз у їхніх серцях, які почуття наповнюють

Старший пресвітер церков ХВЕ Волині інформує

На 1.01.1999р. в області було 114 церков, які налічували 12783 члени.

На 1.01.2000р. в області є 120 церков, які налічують 13104 члени.

У 1999 році прийняли водне хрещення 967 душ.

Відбулося у 1999 р.:

- а) євангелізацій силами церков — 1121;
- б) шлюбів — 148;
- в) молитов над дітьми — 465;
- г) рукопокладань на пресвітерське служіння — 6;
- д) два випуски студентів місіонерської школи — 30 чоловік;
- е) випуск студентів регентських курсів з півторарічним терміном навчання — 28 чоловік.

На 1.01.2000р. налічується:

- а) молоді віком 15-35 років — 2387;
 - б) молитовних будинків — 60;
 - в) духових оркестрів — 4;
 - г) вокально-музичних груп — 9.
- Відкрито молитовних будинків — 5;
в стадії будівництва — 27;
проводять зібрання в орендованих приміщеннях — 2 громади.

їх, з яким настроєм приїхали вони? Даваймо запитамо.

А.П. Гук, заступник старшого пресвітера церков ХВС Львівської області, відповідальний за молодіжне служіння в Україні:

— Настрій чудовий! Волинь мені подобається, я часто тут бував. І сьогоднішнє моє перебування свідчить, що я люблю волинських братів, сестер, церкви, а молоді особливо, бо працюю з молоддю. Я хочу почути тут хороші звіти про працю, подякувати Господу, що дав можливість працювати і звітувати.

Лаба В.П., заступник старшого пресвітера церков Львівської області:

— Я вперше на такій конференції на Волині і дуже задоволений. Взагалі, мені імпонують брати з Волині, з якими мені доводилося зустрічатися. Вони ставлять в основу своєї праці Євангелію. Вірю, що ми почуємо багато цікавого.

Ляховський Р.І., старший пресвітер церков ХВС Львівської області:

— Мене наповнює високе духовне піднесення, оскільки я бачу перед собою весь цвіт Церкви Волині. Відчувається, що Дух Святий воістину тут пробуває. Я вірю, що Волинь надалі процвітатиме духовно, і цей вогонь ревності та пробудження запалить нашу Львівщину.

Справедливі слова: «Чим серце наповнене, те говорять уста». А серця цих братів наповнені любов'ю Божою, про яку й звіщали вони в своїх проповідях, закликаючи наших служителів будувати себе найсвятішою вірою, молитися Духом Святим, берегти себе у Божій любові, чекати милості Господа Ісуса Христа для вічного життя (Юди 20-21).

«На все свій час», — говорив мудрий Соломон. Дозволю собі перефразувати: час приймати вітання і час вирішувати серйозні питання. Минув 1999 рік: 365

днів, 8760 годин промайнули, наче й не було. Але за кожний день, за кожен справу потрібно дати звіт, як це робили апостоли. Учасники та гості конференції мали змогу почути звіти єпископа церков ХВС Волинської області С.В. Веремчука, який доповів про загальний стан церков на Волині, їх кількість, кількість членів у них, про будівництво молитовних будинків та про працю, яка ведеться в області в цілому. Його повідомлення були конкретизовані звітами керівників відділів — евангелізаційного (М.П. Синюк), освітнього (Є.Ф. Абрамович); молоді (Л. Демчук), видавництва (Ю.І. Вавринюк), жіночого (Т. Кірпічова), фінансового (Янюк П.Д.). Кожен присутній міг почути факти, які свідчать, що праця в Божому винограднику ведеться. Тож не даремно на адресу тих, хто несе у світ вістку спасіння, звучить щире побажання: «Бог же миру нехай вас удосконалив у кожному доброму ділі, щоб волю

ренції і перебуваю під враженням всього нового. На перший погляд, цифри — це сухо, але в них я бачу велику працю, яка звершується нашим братством (виконуючий обов'язки пастора в церкві с. Павлівка).

— Радісно чути такі конкретні звіти про працю, приємно спілкуватися з братами, а заодно і відповідально: нам потрібно вибрати заступника єпископа, який би був гідним свого покликання (Василь Паламарчук, пастор, с. Торчин).

— Брати поділилися досвідом своєї праці, дали корисні настанови для нас. Загальне враження дуже хороше: все так злагоджено, мирно (Ярослав Мельничук, пастор церкви, м. Горохів).

— Ми маємо змогу побачитися з братами, поспілкуватися, почути щось нове: пробудження, покаєння грішників, освячення. Від конференції я чекаю духовного підкріплення, більше інформації про працю на ниві Божій, в церкві з кожним членом (пастор

Є про що поговорити і чим поділитися служителям.

чинили Його» (Євр. 13:21).

Нестримно лине час; хвилина за хвилиною біжать навздогін годинам, несучи нові факти, нові враження, оцінки. І не в силах навіть пам'яті людська осягнути і зберегти все почуте, побачене, подумане.

Та все ж, які враження від конференції в наших служителів? З таким питанням ми і звернулися до них.

— Я вперше на такій конфе-

церкви с. Крать Турійського району Самуїл Трофимук).

— В Слові Божому написано: «Жертви спільноти приємні Господеві». Дуже радісно бачити, що стільки служителів у нас на Волині. Мені доводилося бути у східних областях, де в більшості сестри трудяться, бо там немає стільки братів, як у нас. Тому серце моє радіє, що я можу поспілкуватися з братами, порадитися з ними, помолитися разом (відпов-

ідальна за жіноче служіння у Волинській області Т. Кірпи́чова).

Спікуючись з братами-служителями, я не відчувала тієї офіційності, що притаманна багатьом високопоставленим особам світу цього. У їх словах відвертість і щирість, хоча вони є Синами Царя над царями і Пана над панами.

З такою ж простотою і дитячою щирістю учасники конференції несли до Господа тягарі і труднощі і, звільняючись від них, благословляти Отця свого Небесного. Гарячої молитви не могло остудити навіть морозяне надвечір'я, котре сповіщало, що перший день конференції закінчився.

Наступний день приніс з собою

Михайло Близнюк народився 22 листопада 1964 року в с. Красноволі Маневидького р-ну на Волині у віруючій сім'ї. Водне хрещення прийняв у 1986 році в церкві рідного села. В цьому ж році переїхав до Луцька. У 1988 був обраний на дияконське служіння в Луцькій церкві ХВЕ, разом з тим до 1992 року був керівником молоді.

В 1995 році брата Михайла обрано на пресвітерське служіння в церкві ХВЕ с. Підгайці Луцького району, яке він виконує донині.

Одружений, з дружиною Валентиною виховують п'ятеро дітей.

вирішення нових і доволі-таки складних запитань. Головним серед них було обрати заступника єпископа Волинської області, а також декількох членів до обласної пресвітерської ради. Зрозуміло, питання не з легких, бо велика відповідальність лягає на тих, хто обирає, а тим більше на тих, кого обрали. Вони повинні бути гідними свого обрання. Бо ж трагедія служителів, як сказав М.П. Синюк у своєму зверненні до конференції, в тому, що вони можуть бути, як діти Ілія, — «люди негідні, — вони не знали Господа, ані звичаю священничого з народом» (1Цар.2:12-13). Та знаючи силу великого Бога, можна впевнено сказати, що ті щирі молитви, які підносилися до Господа і напередодні, і впродовж конференції, допомогли братам зробити правильний вибір.

І ось ще одна молитва вливається до цієї чаші молитов. Починається другий робочий день конференції. І знову традиційні привітання гостей, серед яких пастор з Америки Джордж Станке з дружиною Ліндою та, як і сподівалися, голова Союзу М.С. Паночко.

В залі панує атмосфера взаєморозуміння та взаємоповаги, брати готові до плідної співпраці. М.С. Паночко, вибраний головою, надав слово С.В. Веремчуку, який обґрунтував необхідність обрання заступни-

ка і запропонував кандидатуру пастора церкви села Підгайці М.І. Близнюка. І ось погляди всіх спрямовані на молодого брата: запитання, свідчення, відгуки. Потрібно ж впевнитися, що вибір буде правильним. Диякони з Підгайців захвилювалися: шкода ж віддавати хорошого брата! Та що вдієш, коли всі учасники конференції дружно встали, засвідчуючи тим свою згоду на обрання М.І. Близнюка заступником єпископа.

Так само злагоджено і мирно обрали двох членів до обласної пресвітерської ради. Ними стали служителі церкви міста Нововолинська В.Грицак та О.Дудік. Ось так швидко вирішуються проблеми, коли брати живуть мирно вкупі, «бо там наказав Господь благословення, повіквічне життя» (Пс.133:3).

Все в житті має свій початок та кінець. Здається, лиш мить промайнула з того часу, як прозвучали слова апостола Павла, що закликали до молитви на початку конференції, а вже голова Союзу п'ятидесятників М.С. Паночко дає останні настанови служителям словами апостола Петра: «Пасіть стадо Боже, що у вас, наглядуйте не з примусу, але добровільно по-Божому... А коли Архипастир з'явиться, то одержите ви нев'янучого вінка слави» (1Петра 5:2-4).

Ольга МОРОЗОВСЬКА.

Після закінчення конференції ми звернулися до служителів із запитанням про їхні враження.

— Найкращі враження. Для нас Волинська область є однією з провідних областей як в організаційному, так і в духовному плані. Я задоволений і хвалюся волинськими братами. Це не тільки велика область за кількістю церков, але це й місіонерська область.

Я бажаю всім волинським церквам, щоб вони і надалі свято ходили перед Господом і зростали в благодаті Духа Святого (М.С.Паночко).

— Я дуже задоволений, що конференція пройшла спокійно. У нас були складні питання, які вирішилися дійсно по-пасторськи. Я дякую Богу за це, а пасторам висловлюю своє задоволення і бажаю словами з Писання: «Служіть Господу зі страхом, радійте з тремтінням. Любіть Господа всім серцем, всією душею і всім розумом своїм» (С.В. Веремчук).

Господи, благослови Своїх працівників!

Вчора вони були студентами місіонерської школи. Завтра — працівники на Божій ниві. Моляться за них, щоб розчарування не торкнулося їхнього серця. Щоб Дух Святий навчив любити грішників так, як колись їх полюбив Син Божий. Щоб їхня праця була благословенням для них самих і для тих, до кого вони пішли.

10 лютого закінчилося теоретичне навчання другого набору студентів місіонерської школи «Голос надії». 13 братів і 3 сестер виявили свою готовність виконувати Господнє повеління: «Ідіть і навчіть! Жни-во ж бо велике, а робітників мало».

Та чи можна говорити про жнива, коли земля ще тремтить у полоні зимового холоду, а людські душі гинуть, скуті льодами гріха і беззаконня? Здається, ніхто й не сіяв. Але Ісус Христос авторитетно запевняє: «Я вам кажу: Підніміть свої очі та гляньте на ниви, — як для жнив попово-віли вони!»

І вірний Слову Своему Господь ось уже близько 2000 років посилає своїх гінців аж до краю землі звіщати про спасіння. До числа цих гінців після чотиримісячного навчання приєдналася і група студентів місіонерської школи.

Ще, здається, зовсім недавно вони несміливо знайомилися, ділилися враженнями від перших занять, дружно співали і молилися. А сьогодні, після закінчення навчання, які почуття сповняють їх: твердість, рішучість чи, можливо, страх, відчай?

— Ні, страху немає, — в один голос відповідають. — Поки що лише невідомість, що знана великому Богові, в ім'я Якого ми йде-

мо. Бог же посоромленим не буває!

Багато слів благословення і настанови звучало для випускників із уст їхніх викладачів. Студентів також привітали директор місії М.П. Синюк, пастор луцької Церкви Христа Спасителя В.М. Величко, єпископ церков ХВС Волинської області С.В. Веремчук та його заступник П.Д. Янюк.

Пастор луцької церкви Василь ВЕЛИЧКО дає наставлення майбутнім місіонерам.

Заключним акордом стала молитва-благословення церкви: і ось вони, молоді, повні сил та енергії, готові до праці, стоять під покровом Дому Божого, а серця та думки їхні уже далеко — на широких просторах місіонерських полів, у темних закутках людських душ, у круговерті долі, загублених гріхами.

Що дали їм ці чотири місяці навчання — покаже час. А сьогодні найвищою оцінкою праці школи є щирі сльози в очах випускників і тремтіння в голосі, з яким вони промовляли до своїх наставників: «Багато що взяли ми з незабутніх днів нашого спілкування. Та найперше, що дали ви нам, — це любов. І ми готові ділитися тим даром любові з людьми, які ще не мають його!»

Держайте, друзі. Благодать Господа нашого Ісуса Христа з усіма вами!

Ольга Морозовська.

«Дякую, Боже, за сонячні ранки»

Кожний недільний ранок для віруючих наповнений радісного очікування зібрання. А зібрання — це спілкування з Господом через молитву, читання Його Слова, через псалмспіви і християнські вірші. Зрештою — це спілкування дітей Божих один з одним, що також дуже цінне.

А ось недільний ранок 16 січня в селі Кам'януха був особливо очікуваний. Всі знали, що на служіння прийдуть молоді брати-євангелісти з села Липно. Їхній гурт «Сонце правди» відомий в багатьох селах Волині. Правда, глянувши на замітку, яка пораджувала того ранку, в деякого закрадалися сумніви: не захочуть брати їхати в таке бездоріжжя. Та молоді євангелісти не тільки приїхали, але були у новозбудованому будинку молитви ще за годину до служіння. Вони співали, прославляючи Господа, — чим створювалася особливо святкова атмосфера. Кожен, хто приходив у дім, — відчував присутність не тільки братську, але й Божу, і мимоволі розчулювався.

Ця атмосфера благословення і вдячності Спасителю Ісусу Христу тривала впродовж всього зібрання. Кожна пісня у виконанні братів відповідала настрою душі присутніх. І здавалося, не було жодного на зібранні, хто б зі сльозами в очах не повторював у серці разом з гуртом «Сонце правди»:

Дякую, Боже, за сонячні ранки.

Дякую, Боже, за мир на землі.

Рясних благословень вам, дорогі брати, у вашому такому потрібному служінні — благовісті імені Христового.

Уйгурське населення Казахстану — поле євангелізаційної роботи американських місіонерів

З 1 по 3 лютого в місті Алмати в приміському санаторії «Каргалинський» відбулася конференція пасторів і активістів протестантських церков міста і навколишніх районів з проблем місіонерської роботи серед уйгурського населення. Для проведення конференції в Алмати із США прибуло 29 пасторів та інших служителів церкви, які представляли християнську організацію американо-казахського партнерства, що була ініціатором проведення конференції.

В конференції брали участь більше 130 чоловік: пастори, проповідники, активісти протестантських церков «Еркін», «Радість», «Нове Життя» та деяких інших общин, в яких переважну більшість складають уйгури.

Доповіді та виступи американських місіонерів, що містили рекомендації для посилення євангелізаційної роботи серед уйгурів, синхронно перекладались з англійської на уйгурську мову. Ввечері 2 та 3 лютого в церкві «Благодать» відбулися богослужіння, які проводились місіонерською групою із США. Також брали участь і віруючі місцевих общин.

Довідка : Уйгури — народність тюркомовної групи, традиційне віросповідання — іслам. В Китаї, в Синьзян-Уйгурському автономному районі проживає 5,3 мільйони уйгурів, на території СНГ їх близько 200 тисяч, в основному в Казахстані, Узбекистані, Киргизстані.

Бог по-різному відчиняє двері нашого серця

Щось незвичне є в назві «Офіцерська християнська церква». Але така церква дійсно існує. Вона народилася у закритому гарнізоні і складається виключно із військовослужбовців. Вони служать не лише в лавах армії України, але і Господеві. І про кожного члена, про його навернення можна було б писати книги. Про свій шлях до Бога розповідають подружжя Сергій та Зоя БОРИСИ.

Сергій. В Євангелії згідно Матвія написано так: «І ця Євангелія царства буде проповідуватися на свідоцтво всім народам». Ісус не сказав, що Євангелія може проповідуватися або, можливо, буде проповідуватися. Ісус сказав, що Євангелія буде проповідуватися на свідоцтво всім народам. І те, що ми тут стоїмо, то яскраве свідчення, що ця Євангелія, ця Блага Вість проповідується по всьому світі.

... Коли ми з дружиною ще не були одружені, навчалися в ПТУ, вона одного разу мені сказала: «Пішли в зібрання віруючих». Мені було все одно, бо я любив її. Мені було все одно куди йти: чи в кіно, чи на Дніпро подивитися. Коли ми йшли туди, я тільки про одне думав: хоч би мене не принесли в жертву. Як ми прийшли, то я побачив, що ніяких жертв тут не приносять, що там люди звільняються від усіх гріхів. Це є найголовніша жертва. Але тоді моє серце було закрите, я просто сидів і слухав.

Зоя. В нашому домі ніхто не говорив про Слово Боже, в мене батьки невіруючі. Коли немає Слова Божого в хаті, то дуже важко. Слово Боже з'явилося в нас, коли покалася моя сестра. Вона

прийшла через труднощі, через страждання. Коли вона молилася за мене, я не могла зрозуміти її, чому вона плаче. Чому вона плаче за мене, коли в мене все добре. В мене чоловік не п'є, в мене все чудово. А вона плаче. Я почала догоджати своїй сестрі. Мені було боляче дивитися на її сльози, дочка її інвалід І-ої групи. І я нерідко схиляла з нею коліна, аби вона тільки не плакала. Але те Слово, яке вона сіяла в моє серце, торкалося мене і росло в моїй душі. Коли мені було добре, я не йшла до Господа, ми завжди приходимо до Господа, — коли нам погано. І одного дня я захворіла, таким чином Господь покликав мене до Себе. І коли я захворіла, спочатку ми пішли до ворожки, щоб запитати, чи довго ще мені жити лишилося, чи ні. Вона так подивилася на мене, а я говорю: «Ви хочете сказати, що я помру». Вона відповіла: «Так, у тебе життя коротке». Коли я прийшла додому, то довго не могла заснути. Я плакала, бо в мене двоє дітей, тому я хотіла жити. Я не могла знайти виходу, але Сергій сказав: «Схилимо коліна і помолімося до Господа». Він ще не був віруючим. Ми тоді відкрили серця Господу, стали молитися і просити Бога, щоб Він дарував мені спасіння, щоб Він дарував мені життя вічне. Я вдячна Богу, що Він зцілив мене, що я можу зараз говорити. Це лише Бог міг зробити — і більше ніхто.

Сергій. Вперше Господь торкнувся мого серця, коли я вже

був офіцером. Зоїна сестра, яка тоді вже була віруюча, сказала: «Приходьте на служіння, сьогодні до нас в село приїде Юрій Богачов. Це артист, там будуть проповідувати, співати. Почуйте його свідчення». Ми пішли туди. Я чув, що він розповідав про себе, яке в нього було раніше життя і що з ним зробив диявол, тому що та слава, яку він мав як артист, його погубила. В тому житті, повному гріха, алкоголю, він був знищений як людина для вічності. Я сидів і думав: як же йому не соромно про таке тут говорити, як він може відкриватися? Але до нього у мене було співчуття і щось вабило. Тепер я розумію, що це був Дух Святий, то була Божая сила, яка торкалася мене. Він запитав, хто визнає, що він грішник, хто відчуває те, підніміть руку. Жінка моя підняла руку і каже: «Піднімай, ти теж грішний». Я говорю: «Який же я грішник. Ти піднімай. Я не вбиваю, не курю, не п'ю. Чого ж це я грішник. Якщо ти грішна, то піднімай руку». Тоді Богачов сказав: «Хто хоче мати спасіння, виходьте сюди, будемо молитися за вас». Моя дружина каже: «Пішли, пішли, пішли. Хай за нас помоляться, ми покаємося». Я кажу: «Йди, я зовсім не відчуваю себе грішним. Знайшла грішника, буду я там всіх слухати». Вона вийшла і покалася. Тоді в нашому житті почалися зміни.

Зоя: Коли я покалася, в нашому домі з'явилося Слово Боже. Я дуже хотіла, щоб і мій чоловік

прийшов до Бога. Але чим частіше я говорила йому про це, тим частіше він казав, що не грішний, що він праведний. Але моє серце завжди промовляло: «Господи, чому так, чому Ти покликав мене, а його ні? Де він буде?» Я вдячна Богу, що Він почув мене.

Я була єдиною віруючою в нашому містечку. Та Господь сам вчив мене: молитися, прощати, любити. Я читала Слово Боже, воно відкривалося мені, і там я прочитала, що невіруючий чоловік освячується віруючою дружиною. І ще: звідки ти знаєш, дружино, що не спасеш чоловіка свого? Я розуміла, що я повинна якось допомогти чоловікові, я повинна щось робити. Господь вчив мене, щоб я молилася за нього. Я ж не вміла молитися, я не знала, як це робити, але я просила: «Господи, ти бачиш, що я тут одна, невже ти залишиш мене, невже ти не почувеш мене? Я хочу, щоб люди цього містечка отримали спасіння, щоб тут була церква, але я не знаю, як це буде, Ісусе, не знаю, як Ти покличеш цих людей, які гинуть від наркоманії, алкоголю. Господи, лише Ти можеш зробити це».

Сергій. Дійсно, коли Господь торкається людського серця, тоді людина змінюється. Ті зовнішні і внутрішні зміни відбулися і в моїй дружині. Я бачив ці переміни і використовував їх, говорячи: «Так, Зоя, наліво, Зоя, направо, відставити, кругом». Я думав: чому чоловіки не пускають своїх дружин в церкву — це ж так добре. Все робить, слухається. Навпаки, їх треба туди змушувати ходити. Коли я приходив додому, вона просила: «Прочитай мені зі Слова Божого, прочитай що-небудь». Я одного разу взяв Біблію і сказав їй: «Ти ходиш в свою церкву, тобі там пояснюють, а ти не розумієш, зараз я тобі все поясню». Я розгорнув Біблію, а там написано: «Ви, чоловіки, живіть розумно з вашими жінками, як з істотами, що від вас слабші, віддаючи їм належну шану, як співспадкоємницям благодаті життя, тим ваші молитви не втрачатимуть на силі». Я тоді зрозумів, що робив неправильно. Але мені ще було соромно подолати

той бар'єр, який був між мною і Господом, між мною і дружиною, бо заважав гріх. Коли вона молилася, мені було соромно молитися, схиляти коліна біля неї. Було незрозуміло кому, де, коли, як молитися, але серце моє вже тоді почало тягнутися до Бога. Я зачинався один у ванні, поки вона молилася в залі. І коли вона закінчувала молитися, а я ще молився, то вона стукала до мене, я ж відкривав воду, ніби миюся і тут ні при чому.

Зоя. Бог почув мене. Я почала молитися, постити, щоб мій чоловік став смиренним, лагідним. Ми зажди починаємо з інших, але не дивимось на себе. Так робила і я. Я була горда, моє серце завжди було зверхнім, я любила керувати своїм чоловіком. Коли я одного разу стала на коліна і почала молитися: «Господи, поклич мого чоловіка, я дуже хочу цього». Господь сказав: «Дочко, впокорись спочатку ти». Коли людина горда, їй дуже важко бути покірною. Але з Божою допомогою, я впокорилась, за що дуже вдячна своєму Господу. Я славлю Бога, що навчив мене коритися своєму чоловіку, любити його. Коли ми виконуємо Слово Боже, те, що написано в ньому, Господь виходить нам назустріч. Мені було дуже важко це робити. Коли я прочитала в Слові Божому, що Господь хрестить Духом Святим, я пішла на кухню, схилила коліна і сказала: «Господи, Ти говориш, що хрестиш Духом Святим, і в Біблії сказано, що ми одержимо силу». І коли я схилила коліна, Господь хрестив мене Духом Святим. Я вдячна Богу, що Він дав мені силу, бо це все зробив лише Він, бо Він Бог-ревнитель і слави Своєї не віддасть нікому.

Сергій. Одного разу в день П'ятидесятниці покався мій

сусід Іван. Деяких людей Бог змінює поступово, а деяких — одразу. Ваню Бог змінив зразу, це було видно в усьому, навіть із зовнішнього вигляду. Тоді в мене вперше з'явилась ревність до Бога: чому я не такий? Але я сказав у серці своєму, що не повірю в Господа, поки не доведуть з наукового погляду. І одного разу, коли ми були в моєї тещі, і вже їхали додому, то спішили на електричку. Мені у спадок дістався деревообробний верстат, в ньому був один вал і тільки плити, а все інше потрібно було зробити самому. В основному я розумів, як все це робиться, а конкретно не знав, що робити, тому мені була потрібна допомога: підказка чи література. Там на столі лежала маленька книжечка, я поглянув: рубанок намальований, долото, стружки. Я перегортаю її, і вона одразу ж зацікавила мене. Я читаю її назву: «Не просто плотник». Я думаю: «О, ця книжка потрібна мені. Може, вона допоможе мені налагодити мій станок. Я кинув її в дипломат. Коли ми вже їхали в електричці, думаю: «Ну, тут ніхто не заважає, прочитаю». Розгортаю і читаю: «Христос...» Думаю: «Нічого собі — «Не просто плотник», а тут Христос». Це дійсно була книжка про Господа Ісуса Христа. І в ній я знайшов всі відповіді, що стосувалися Христа, з наукової точки зору, як я і хотів. Бог порізному відчиняє двері нашого серця, стукає в них. Мене привів через цю маленьку книжечку. Через деякий час я встав в церкві і покався. Найважче мені було відірватися від стільця, вийти наперед. Але все ж я вийшов і прийняв Господа в своє серце. І я не жалкую про це зовсім: життя моє змінюється, Господь змінює мене, робить чудеса в моєму житті, в житті моїх дітей.

Евангельське християнство — це найшвидше зростаючий всесвітній релігійний рух. Є понад 645 мільйонів евангелістів у всьому світі, що становить 11% усього світового населення, — підрахували дослідники Патрік Джонстон і Давід Барет з американського Центру Світової Місії. Рух зростає у 3,5 рази швидше, ніж світова кількість населення, а п'ятидесятницькі і харизматичні церкви зростають у 4,5 рази швидше.

Агентство новин «Religion today».

Мир Вам! Хотим рассказать Вам о великих делах Божьих. Это было в ночь с 15 на 16 декабря. Я стал читать вслух книгу Т.Л.Осборна «Завоевание души. Классика Евангелизма». И вдруг мы ощутили присутствие Духа Святого. До утра мы молились, читали Слово, общались друг с другом. Господь обличал в том, что мы мало

После мы отправились в контору леспромхоза. Бог так устроил, что мы проповедовали директору, и он разрешил нам пройти по кабинетам, чтобы раздать трактаты. Когда мы вышли из конторы, на небе был радужный столп, хотя на улице зима. Мы подумали, что Христос радуется вместе с нами!

Света ведет библейские круж-

за выгодную цену взялись сделать газету. Мы заплатили за 900 экземпляров, а когда получили газету на руки, то обнаружили, что они напечатали 1340!!!

После распространения газеты что-то изменилось в духовном мире в Воломе. К нам приходят домой люди, говоря, что они желают изменить свою жизнь. В феврале мы собираемся распространить следующий выпуск газеты. Молимся, чтобы

РУКА ПОМОЩИ

№1

распространяется бесплатно - издаётся на добровольные пожертвования

Кілька років тому Господь простяг руку допомоги молодим людям, які проживали у місті Костомукша, Стасові та Світлані. І коли вони вже поєднали свої долі, то вирішили присвятити молоді роки своєму Спасителеві. І сьогодні вони простягають Руку Допомоги жителям селища Волома, працюючи там місіонерами.

проповедуем Евангелие, что мы не все делаем для того, чтобы грешники были спасены. В эту ночь Христос полностью поменял нас в плане евангелизма.

На следующий день мы напечатали 260 листовок на технике, которую Господь не так давно дал нам. Вложили их в евангелизационные книжечки и через несколько дней отправились в соседний поселок Пенинга, чтобы проповедовать в школе.

Директор школы разрешила нам зайти с 1 по 11 классы, мы говорили детям о Христе, дарили им книжки.

После школы мы отправились в мэрию. Оказывается, что тот мэр, который 2 года назад был против наших евангелизаций в Пенинге, снят, а заместитель мэра, которая разрешила нам проводить собрания, теперь на его месте.

ки. В канун Нового года мы закупили подарки, чтобы раздать детям. Но случилось так, что дети не пришли на урок, мы первый раз этому радовались, потому что это была хорошая возможность идти в семьи этих детей, чтобы проповедовать их родителям, а детям дарить подарки. Этим мы и занялись. Мы увидели, кто открыт для Евангелия, кто закрыт, некоторые разрешали за них помолиться, что мы тут же совершали.

Господь положил нам на сердце выпускать свою собственную газету для неверующих, чем мы и занялись вскоре. В типографии города Петрозаводска нам ее отпечатали, мы во всем видели руку Божью. Ведь это были дни перед праздниками, никто не хотел особенно напрягаться из-за нашей газеты, но потом Господь устроил все так, что нам

Господь усмотрел деньги для издания газеты.

Просим Вас молиться о наших нуждах. Мы очень нуждаемся в транспорте, чтобы ездить в соседние поселки, ведь на путках ужасно неудобно, да и холодно стоять зимой на дороге. Молитесь об издании газеты, чтобы Господь усмотрел финансы. Молитесь о спасении людей в Воломе, Пенинге, Сукозере, обо всей Карелии. Молитесь, чтобы сила Божья действовала через нас и Божью Церковь.

Невозможно выразить на бумаге все чудеса Господни, которые у нас происходят. Скажу лишь одно, что наш Господь Иисус Христос воистину Велик, Прекрасен и достоин всей славы!!!

*Стас и Света Путаловы,
пос. Волома,
Карелия.*

«...ВИХОВУВАТИ ДУШУ, ЯКІЙ В МАЙБУТНЬОМУ НАЛЕЖИТЬ СТАТИ ХРАМОМ ГОСПОДНІМ»

В теперішній час, коли от-от переступимо рубіж другого тисячоліття, такі поняття як «недільна школа», «вчитель недільної школи», «педагог-християнин», «християнська педагогіка» не є чимось дивним або винятковим. На сьогодні недільні школи існують в багатьох церквах різних конфесій або й навіть в загальноосвітніх школах впроваджені як факультативне заняття. Слава Богу!

Приємно спостерігати, з якою радістю і великим задоволенням поспішають малюки на уроки в недільну школу, тримаючи в руках Біблію для дітей, а старші — Новий Завіт. І це все відкрито, навіть трішечки офіційно-урочисто розпочинається навчання у недільних школах в церквах нашої області. Думаю, що так напевно й по всій Україні. Велика Армія Христа з діток.

Але не завжди так було.

Взагалі, розвиток релігійної освіти розпочався в Європі у перші століття після Різдва Христового. Одним з перших, хто висловив ідеали християнського виховання, був Блаженний Ієронім (330-419 рр.) — освічений римлянин, один з так званих отців Церкви. В листі до знатної римлянки Лете, яка виховувала свою дочку, він писав:

«Так потрібно виховувати душу, якій в майбутньому належить стати храмом Господнім: нехай навчиться слухати і говорити лише те, що веде до страху Божого. Поганих слів щоб вона і не розу-

мила, світських пісень щоб не знала; нехай ніжні ще уста сповнюються лише солодким псалмоспівом, нехай подалі вона буде від розпусного народу. Потрібно зробити для неї букви... Нехай грається ними і граючись вчиться... Знайди для неї літню няню, цнотливу і високоморальну, щоб вона своїм прикладом навчала і привчала її...»

Замість прикрас і шовку нехай полюбить вона божественні книги і нехай приваблюють її не золоті письмена..., а точна і мудра чіткість, що веде до істинного пізнання».

Більш детально система християнського виховання була розглянута видатним теологом і філософом раннього християнства Блаженним Августином (354-430 рр.). Головним принципом виховання Августин вважав слухняність та покору волі вчителя.

Першорядне значення вивченню Слова Божого надавав вождь Реформації в Німеччині Мартін Лютер (1483-1546 рр.). Він виступав за глибоке проникнення в Святе Письмо з дитинства і для цього пропонував повсюди організувати школи, де діти змогли б вивчати Біблію. Про це ж він написав у своєму листі до влади.

Тема любові до Бога і виховання дітей в душі Божому проходить червоною ниткою через твори Я.А. Коменського (1592-1670 рр.).

Цей перелік імен можна продовжувати ще і ще, бо багато видатних вчених мужів писали про необхідність виховувати дітей в науці Божій та важливість пізнати Бога ще в ранньому дитинстві.

Сучасна недільна школа (НШ) бере свій історичний початок з 1780 р., коли Роберт Рейкс, житель м.Глочестер в Англії, розпочав роботу серед хлопчиків своєї вулиці та околиць. Його план виявився настільки успішним, що вже у 1783 р. він почав клопотатися про відкриття НШ повсюди.

А коли у 1785 р. було організовано Товариство Заохочення НШ, тоді й розпочався прогрес цього руху. Спочатку вирішили оплачувати працю вчителів, але поступово це служіння стало добровільним.

Джон Веслей визнав силу цієї нової організації і прийняв її у свій великий план спасін-

Вовчук Емілія Йосипівна працювала з дітьми у Луцькій церкві починаючи з 1960 року і до кінця 60-их років. Це покликання вона відчула від Господа. І коли одного разу на служіння прийшла сестра Стенчук Варвара Гнатівна і запропонувала почати навчання діток в недільній школі, то брати доручили цю справу сестрі Мілі. Сестра збирала дітей в неділю на півтори-дві години. Першу годину вони проводили за вивченням Слова Божого, співали пісні, діти розповідали і вчили вірші напам'ять, особливо Псалми Давидові, а другу частину уроку проводили як виховну. Говорили про правила поведінки між людьми, за столом, в служінні, як одягатися, про зовнішній вигляд. Посібників на той час не було, не кожна сестра або брат мали Євангелію чи Біблію,

тому більшість матеріалу, навіть біблійні розповіді, переписували. Переписували вірші і пісні, а потім з цього всього готували урок. Малюнків теж ніяких не було, хіба іноді хтось намалює що-небудь, щоб показати дітям. Головним методом викладання була розповідь. Але дітям це подобалося, вони з радістю ходили на уроки і уважно слухали.

Міліція часто намагалася дізнатися, де проводяться заняття. Але жодного разу їй це не вдалося, хоч шукала і погрожувала.

Потім на деякий час сестра Міля залишила своє служіння, та пізніше знову повернулася до нього. Сьогодні Емілії Йосипівні уже 65 років, більше 50 років вона з Господом. І ще й досі працює з дітками. Господь її чудово благословляє. Крім роботи з дітьми, вона відвідує хворих, самотніх, свідчить людям про милості Божі.

ня роду людського через Євангелією. У листі до свого брата Чарльза він писав: «Недільна школа є однією з найбільших інституцій, котра була заснована в Європі не так давно і буде все більше і більше зростати, якщо її вчителі та завідувачі виконуватимуть свої обов'язки».

Сьогодні можна погодитися з пророчими словами Веслея. НШ витерпіла багато різних випробувань і на даний час це могутня система, яка об'єднує дітей зі всього світу, які хочуть пізнати Бога, і дорослих, котрі стараються допомогти дітям прийти до Бога.

В різні часи по-різному ставилися до навчання

дітей Слову Божому. Якщо в деяких державах сприяли цій справі, то в інших — намагалися всіляко перешкодити.

Ще не забуті нами ті роки, коли в нашій країні переслідували тих, хто обстоював навчання дітей Святому Письму. І багато наших братів, сестер розкажуть про те, як потайки збиралися у хатині, щоб разом з дітками почитати Біблію, помолитися, просто розділити радість спілкування з Богом. На той час вимагалася неабияка відвага від тих, хто присвячував себе праці серед дітей. Навчати дітей Слову Божому суворо заборонялося, це каралося законом. Не один раз траплялося так, що йшли брати, сестри на гурток НШ, а додому не поверталися... Декому із вчителів в той час так і не вдавалося закінчити урок з дітьми... Доводилося завершувати його в сирих, холодних камерах; на далеких непривітних просторах Сибіру в таборах суворого режиму. Але тоді слухачами були... дорослі, часто такі ж знедолені та змучені фізично, як і вчитель.

Тепер ми кажемо: був такий час...

Але з певністю можемо сказати, що естафету передано, факел Істини Божої не згас... Наше покоління отримало цей вогник Істини Божої, і

У XVI — XVII ст. днями Братські школи в містах Львові та Луцьку. В їх статуті до вчителя ставилися досить суворі вимоги:

«Дидакал — вчитель цієї школи — має бути благочестивим, розумним, смиренномудрим, лагідним, стриманим, не п'яницею, не розпусником, не сребролюбцем, не лихим, не завидючим, не сміхотворцем, не лихословом, не чарівником, не байкоказателем, не пособителем ересі, не порушником благочестя, а в усьому був би зразком для наслідування, і щоб учні були, як вчитель їх».

Після того, як Рим завоював Афіни і перетворив їх у свою колонію, багато давньогрецьких філософів, музикантів, математиків потрапило в полон і було вивезено до Риму. Ставши рабами знатних римлян, вони супроводжували їхніх дітей до школи, прислугували цим дітям. Їх уперше почали називати педагогами (пайс — дитина, агогейн — вести). Так виникла назва професії і утворився термін «педагогіка».

ми повинні передати його наступному поколінню.

Оглядаючись на пройдений шлях НШ, ми бачимо, що Слово Боже живе й діяльне, воно не помирає... Але чи живе воно у нашому серці? Що ми можемо передати дітям?

В різні часи розвитку людства навчали по-різному. Застосовували для цього всі ті методи та досягнення, які властиві даному періоду. Але коли проаналізуємо роботу НШ за весь час її існування, то ще раз переконаємося в тому, що НШ постійно мали одну мету, і вона не змінилася сьогодні. Перед НШ стояло завдання: привести дітей до Бога, виховати людину високої моралі та гідного громадянина країни. Іншими словами можна сказати: потрібне духовне переродження дітей. Як досягти цієї мети?

Напевно кожен християнин не задумуючись відповість, що це може зробити тільки Бог. Так. Але щоб виконати цю працю, для Бога потрібні

люди, ми — вчителі недільних шкіл.

«Оце ми, як посли замість Христа, ніби Бог благає через нас, благаємо замість Христа: примиріться з Богом!» (2 Кор. 5:20). Кожен вчитель НШ — це той посол, якого Бог призначив працювати у державі «Дитинство». Кожному доручена дуже відповідальна праця: донести вістку спасіння до громадян цієї держави, щоб вони прийняли Ісуса як особистого Спасителя.

✓ В середині 70-х років в Луцькій церкві ХВЄП нараховувалося 19 дитячих гуртків, в кожному з яких працювало по двоє вчителів. Заняття проходили таємно, старалися зібратися так, щоб ніхто й не бачив. Йшли по одному, по двох. Книг не було, лише декілька Біблій, та й це вже була розкіш. Часто братам та сестрам, що вели заняття, погрожували, переслідували, але Господь охороняв і благословляв. Група складалася приблизно з 20 дітей. Збиралися за місцем проживання. Діти йшли з великим бажанням на ці уроки. Бог чудово благословляв і дітей і вчителів.

(З розповіді брата В.П.Шибістого, котрий в той час був відповідальним за працю серед дітей).

Переглядаючи історію НШ, ще раз переконуєшся в тому, що мета роботи є незмінною і вона ніколи не стане старомодною. Ще в древні часи Бог промовляв: «Слухай Ізраїлю: Господь Бог наш — Господь один! І люби Господа, Бога твого, усім серцем своїм і всією душею своєю, і всією силою своєю!.. І пильно навчиш цього синів своїх...» (Повт.Закону 6:4,5,7). Саме в дитинстві потрібно вчити дітей любити Бога, від цього залежить майбутнє людини, її доля і деякою мірою майбутнє країни. Часто може бути так, що вчитель НШ — єдина людина, яка може вказати дитині шлях до Бога, коли батьки не знають Бога. Але за умови: вчитель повинен бути переродженою людиною.

Велика честь виявлена вчителю НШ: співпрацювати з Богом. Це означає, що ти ніколи не будеш самотнім, тобі завжди допомагатиме Бог Духом Свя-

тим. Але вчитель повинен бути ревним, відданим працівником. Сьогодні є багато книг-посібників, прекрасні матеріали наочності, хороші класи і сприятлива атмосфера в державі — тільки працуй, щоб продовжувалася історія недільних шкіл.

Бувають різні моменти: переживаєш великі Божі благословення і здається, що ти на найвищій вершині; приходить духовний занепад — і тобі хочеться «по-сипати голову попелом» і, заховавшись від усіх людей, кричати до Бога, можливо, і просити смерті... Пам'ятай, що ти — співпрацівник Бога... Він призначив тебе послом у державу «Дитинство» з миротворчою місією: ублагати дітей, щоб примирилися з Богом, — і тільки Він може сказати, коли закінчиться твоя місія. А поки що ти на праці, тож використовуй для цього всі можливі сучасні методи у навчанні та вихованні, щоб діти зрозуміли, пізнали Бога. Ти повинен працювати до того часу, аж поки не будуть розірвані дипломатичні стосунки між двома державами: Небесним Царством та Землею, між Богом та людиною.

Життя продовжується, на Землі народжуються дітки, їх потрібно познайомити з Богом — відкриваються недільні школи... Пишеться Історія...

Лариса ОНИЩУК.

Любов МИШАК — перша вчителька недільної школи у м. Нововолинську. Зазнала багато гонінь від влади через те, що навчала дітей Слову Божому. Вчителювала з 1957 року. У 1969 році в 30-річному віці відійшла у вічність.

Пожертви на газету надсилайте на розрахунковий рахунок № 2600130016564 в УСБ м. Луцька МФО №303019 або на адресу редакції поштовим переказом з поміткою: «На газету».

Редакція не завжди поділяє думку авторів матеріалів, що друкуються.

Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

При передруку матеріалів посилання на газету «ГОЛОС НАДІЇ» обов'язкове.

Над номером працювали: Юрій ТРОЦЬ (відповідальний редактор), Василь МАРТИНЮК, Віктор МОКІЙЧУК, Лариса ОНИЩУК, Ольга МОРОЗОВСЬКА.

Засновники: місія «ГОЛОС НАДІЇ», обласна Пресвітерська рада церков ХВЄП Волині.

Тираж: 7000 примірників

Реєстраційний номер: ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.

Виходить щомісячно

Редактор:
ЮРІЙ ВАВРИНЮК

Адреса:
вул. Вороніхіна, 14а
м. Луцьк, Україна, 43020
Телефон: (03322) 5-44-06
Факс: (03322) 5-51-82
E-mail: Voice@voice.lutsk.ua